

Radomil Šolc

Scénář do českého rozhlasu

Zpracovaly:

Žákyně základní školy Petřiny Sever

- Agáta Zdražilová
- Tereza Štěpánková
- Yaye Khadi Diene
- Dominika Doubková

Dobrý den, nacházíme se bytě Radomila Šolce architekta, skladatele a spisovatele. Máme jedinečnou příležitost představit Vám část jeho života.

Radomil Šolc se narodil v roce 1920 v Praze na královských Vinohradech. V šesti letech se přestěhoval do Dejvic, kde žije i dodnes.

Když se po bytě rozhledneme, zaujmou nás výtvarná díla. Například dva originály od Mikoláše Alše a jeho rodinný portrét. Není se čemu divit, vždyť jeho maminka Ludmila byla příbuzná s Alfonsem Muchou.

Vystudoval reálné gymnázium v Praze, a zřejmě studenti zůstali stále stejní. Stále neplní domácí úkoly. Pan Šolc nám slíbil říci jeden ze svých zážitků ze studia

Jsmo čekali ve třídě na přednášku a profesor dlouho nešel, a protože jeden hoch neměl ve skicáku jeho práci.

Tak to honem, honem předělával a pan profesor přišel do třídy a vidí toho hochu, jak místo toho, aby si tu architekturu kreslil, tak ji tady kopíruje, tak se za něj postavil a čekal jak se mu omluví, dlouho bylo nic, tak mu lehce poklepal na rameno a on se ten žák neobracel a mlčel, tak mu řekl. „co to tady vlastně děláte“ on říká :„vole nevidíš pajcuju,“ no tak pan profesor viděl, že se s ním nedomluví, tak po špičkách odešel.

Nejkrásnější období bylo - pro pana Šolce - kupodivu doba protektorátu. Během této doby potkal svou budoucí manželku Marii.

Společně měli dvě děti Radomila a Jitku. Jak pan Šolc říká, to byla ještě ta doba, kdy se dětem dávala krásná slovanská jména a rodiny si mezi sebou vykali.

To je zajímavý, že si ani neuvědomuje to, že když moji rodiče měli svoje rodiče, tak svým rodičům vykali. Já jsem zase vykal všem svým strýcům a tetám, ale teď je to tak, že si všichni tykáme. Tykají mi dokonce i pravnoučata. Mě to připadá takové hezcí a veselejší, když si takhle tykáme.

V období heydrichiády, byl láskou zaslepen tak, že si neuvědomoval i možná nebezpečí. Věděl, že parašutisté Gabčík a Kubiš jsou ukryti v kostele svatého Cyrila a Metoděje. Jeho nejlepší kamarád Milan Ogoun, je dokonce 14 dní ukrýval a vydával je za své bratrance. Po atentátu zůstala na místě čepice, kterou měli půjčenou od bratra Miloše. (Dominika)

Mněl čepici například Luboše Ogouna to byl mladší bratr to byl mladší bratr Milanův.

Plstěnou krásnou placatou čepici, ve které byl známý po celé Letné po celé Spartě i po celé Slávii. A teď na Baťově obchodě v Baťově výkladní skříni na Václavském náměstí, když bylo po Heidrichiádě, když bylo po Heidrichiádě, tak ve výloze byli vystaveny předměty, které nechali útočníci na místě. Bylo tam kolo, byla tam taška a byla tam jako na hlavním místě ta čepice toho Luboše Ogouna. Ten měl strašnej strach, protože každej věděl, že tuhle tu čepici jedinej má má má Luboš.

30:52 – 31:42

Během války dokonce napsal i jednu ze svých oper, která byla hrána v Rokoku. Máme štěstí, neboť nám pan Šolc část zazpíval, a to jednu za svých nejoblíbenějších „píjáčkou.“

Pijme brachu alkohol, alkohol, alkohol

Strpíme v něm srdce bol srdce bol srdce bol

Škoda každé vteřiny, pokud máme ledviny

- Rodinná fotografie u rodinného portrétu:

Z prava: maminka Ludmila, tatínek Rudolf, bratr Zbyněk, Radomil Šolc

- Práce v rozhlase nás velmi bavila

Zprava: Agáta, Dominika, Yaye, Mia a Terka

Čepice, která byla nalezena po atentátu na Heydricha